

Budapest

József-körut 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel12 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* máv. titkár és ügyész.
Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Fábián Lajos* mérnök,
Ilkey László székesfevárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* máv. f.,
Vécsey Frigyes máv. altiszt, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak **A)** csoportját, míg azok, akik a **B)** csoportba öhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.

Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az **A)** csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Közgyűlésünk.

Csodát láttunk.

Egy kölcsönösen segélyező-egyesületnek a közgyűlését, amelyik páratlan volt a maga nemében. Oly komolyan, olyan higgadtan és méltóságteljesen, mint ahogyan ez a közgyűlés lefolyt, még a mi szerény egyesületünk-nél sokkalta nagyobb szabásu, sokkal fontosabb egyesületek és testületek is alig tárgyalhatnak és tárgyalnak. Legkevésbé tárgyalnak pedig a gombamódra felszaporodó ugynevezett önszegélyző, jótékonyági, kiházasítási és a jó ég tudná megmondani, hogy még mi mindenféle egyesületek. Mert azok — igen kevés kivétellel — most már csak a maguk botrányairól szoktak híresek lenni.

Büszkék vagyunk, kétszeresen büszkék, hogy igen magasan felette állunk még csak az összehasonlításnak is ezekkel az egyesületekkel. Közgyűlésünk lefolyása jogosít fel bennünket erre a kijelentésre, amely közgyűlés mindenképen méltó betetőzése volt az első üzleti év szép eredményeinek. És ha ez a viszony a Gondviselés jóvoltából továbbra is ilyen marad a tagok és az egyesület vezetősége között, nem mondunk sokat, ha azt állítjuk, hogy az egyesület nemcsak gyámolítója, hanem boldogítója is lesz a maga tagjainak. Mert minden szó, amely ezen a közgyűlésen elhangzott, magán viselte azon igyekezetnek a jellegét, hogy használjon az ügynek, használjon az egyesületnek. A hibák, amelyek, kivált ilyen kezdő egyesületnél, el nem kerülhetők, nyíltan, őszintén fel lettek tárva és tárgyilagosan megbeszélve. Senki sem igyekezett őket szépíteni, senki sem zárkózott el attól, hogy a kiküszöbölésük érdekében teendő intézkedések a kellő idő beálltával foganatba vétessenek.

Az érdemek viszont kellő méltatásra találván, őszinte elismerésben részesültek. Meglátszott minden arczon, hogy aki nyújtja ezen elismerést, meg van elégedve, hogy ezt teheti; aki pedig kapja, annak ez nagyon jól esik, azt igaz örömmel tölti el ez a jutalom.

Alábbiakban adjuk különben a közgyűlésről szóló részletes tudósításunkat. Itéljen mindenki maga annak lefolyása felett.

Dr. Luby Gyula elnök megnyitván a közgyűlést, szívesen üdvözli a nagy számban megjelent egyesületi képviselőket és tagokat. A közgyűlés jegyzőkönyvének vezetésére Huber Ferencz titkárt, a jegyzőkönyv hitelesítésére pedig Ellbogen Ferencz és Puha József egyesületi tagokat kéri fel.

Következik a napirend: 1. *Huber Ferencz* titkár felolvassa az igazgatóság jelentését a lefolyt első egyesületi év üzleti eredményeiről és főbb mozzanatairól. (Lapunk 20. számában már közöltetett.)

Az igazgatóság évi jelentése örvendetes tudomásul szolgál és egyhangulag elfogadtatik.

Putnoky István, a felügyelő-bizottság elnöke, felolvassa a felügyelő-bizottság jelentését. (Lapunk 20. számában már közöltetett.) Egyhangulag tudomásul vétetik s a közgyűlés úgy az igazgatóságnak, mint a felügyelő-bizottságnak a felmentést megadja.

2. *Elnök* kifejti a közgyűlés előtt, miszerint az egyesület igazgatóságába két új igazgatósági tagnak a beválasztása vált szükségessé. Jelenti továbbá, hogy a felügyelő-bizottság megbízatása lejárván, új felügyelő-bizottságnak a megválasztása szükséges. És jelenti végül, hogy tekintettel arra, miszerint a választmányi tagoknak jelenlegi létszáma mellett többször megtörtént, hogy a választmányi ülések a tagoknak vagy szolgálati elfoglaltság vagy — különösen a vidékieknél — szabad idő hiánya miatt való távolmaradása következtében nem lévén megtarthatók: kívánatos lenne, hogy a választmány 24 tagról 40 tagra bővítették ki, nehogy az ilyen esetek jövőben is előfordulhassanak. Ezen kibővítés azonban ne érintse a határozatképességhez alapszabály szerint megkövetelt számot.

A közgyűlés az elnöki előterjesztéseket helyeslően tudomásul veszi s a bemutatott javaslatok alapján, *Puhm János* egyesületi tag indítványára, közfelkiáltással, egyhangulag választja meg a következőket:

Igazgatókká: *Fabián Lajost*, *Vécsey Frigyes*.

Felügyelő-bizottsági tagokká: *Putnoky Istvánt*, *Gombás Károlyt* és *Horváth Antalt*.

Felügyelő-bizottsági póttagokká: *Hüttner Károlyt*, *Hegy Imrét* és *Simon Józsefet*.

Választmányi tagokká: *Bajnok Bélát*, *Beller Jánost*, *Bene Jánost*, *Buzek Gézát*, *Csekő Gyulát*, *Deák Rencsisofszky Józsefet*, *De Rivó Józsefet*, *Deutsch Jakabot*, *Dobos Eleket*, *Ehrlich Józsefet*, *Ellbogen Ferenczet*, *Ertl Károlyt*, *Farkas Gyulát*, *Gyalay Gábort*, *Glosz Károlyt*, *Halbauer Bélát*, *Holubek Lambertet*, *Lochinger Jánost*, *Nedeczky Ottót*, *Oberbauer Józsefet*, *Poppik Á. Ferenczet*, *Polgár Sándort*, *Puha Józsefet*, *Puhm Jánost*, *Pekurár Simont*, *Radó Ignácot*, *Sándor Márkust*, *Somody Imrét*, *Sümei Bertalant*, *Szabó Antalt*, *Szathmáry Károlyt*, *Sziklay Lászlót*, *Schmiedt Lajost*, *Torzsás Györgyöt*, *Tóth Sándort*, *Turesányi Lajost*, *Vizváry Antalt*, *Vukmanits Károlyt*, *Wogyeráczky Józsefet* és *Zatykó Ádámot*.

Elnök a választás eredményének kihirdetése után üdvözli az ujonnan megválasztottakat s ez alkalommal visszapillantást vetvén az elmúlt év szép eredményére, ezt az egyesületi választmány érdeklődése, valamint a tisztviselők fáradhatatlan munkássága gyümölcsének mondja, amiért mindannyian, de kiváltképen a tisztviselők, elismerést és halát érdemelnek.

A közgyűlés egyhangulag és élénk helyesléssel jegyzőkönyvi köszönetet szavaz a tisztviselőknek.

Sándor Márkus választmányi elnök mindenképpel konstatálni kívánja, hogy a választmányok

minden törekvése oda irányult az elmúlt év folyamán, hogy a maga feladatának minél hűbben és minél pontosabban tudjon megfelelni. Az egyesületnek viszonyait, annak belső kezelését folyton élénk figyelemmel kísérte és csak annyit jelenthet a közgyűlésnek, miszerint ebben az ő igyekezetében az egyesület vezetősége részéről mindenkor a legmesszebb menő támogatásban részesült. Mindig készséges felvilágosítást, magyarázatot kapott a vezetőségtől, még olyan ügyekre nézve is, amelyeknél a vezetőségnek ilyen felvilágosítások megadása nem is lett volna kötelessége. A választmány a maga független működésében szintén soha korlátozva vagy befolyásolva nem lett és mindezekért szóló csak köszönettel adózhatik ugy a maga, mint az egész választmány nevében, az egyesület vezetőjének, valamint a tisztviselői karnak és szerkesztőségnek. (Élénk éljenzés és helyeslés.)

3. *Indítványok tárgyalása. Ellbogen Ferencz* a betegsegélyek igénybevétele körül felmerült és általa tapasztalt anomáliákat sorolja fel. Nevezetesen azt, hogy vannak egyesületi tagok, akik lelkiismereti furdalás nélkül használnak fel minden kínálkozó alkalmat arra, hogy az egyesület jótékonyágával visszaélve, azt a szó legteljesebb értelmében megszarolják. Nevezetes jelenség szerinte különösen az, hogy rendszerint sokkal nagyobb segélyezési összegekkel szerepelnek ebben a listában azok, akik fix évi fizetéssel kinevezett emberek, mint az olyan tagok, akik kezük napi munkája árán keresik meg a maguk kenyerét; vagyis az, akinek kijár a rendes fizetése akár beteg, akár nem, az a tények bizonyossága szerint sokkal hosszabb ideig engedhet meg magának valamiféle betegséget az egyesület rovására, mint az, aki betegségében csakis erre a csekély pótlásra van ráutalva. Miután az ilyen visszaéléseket megakadályozni, azoknak elejét venni minden egyes esetben, a lehetetlen dolgok közé tartozik, indítványozza a közgyűlésnek, hogy a betegsegély folyósítása a legszigorubb feltételekhez köttessék, és hogy az kizárólag csak ágyban fekvő betegeknek adassék.

Huber Ferencz titkár: Hogy Ellbogen érvelése mennyire ténybeli alapokon nyugszik, két előfordult esettel akarja a közgyűlésnek illusztrálni. Az egyik esetben egy egyesületi tagról orvosi bizonyítvány érkezett be, hogy az illető már annyi és annyi hét óta beteg, teljesen munkaképtelen és szolgálatot nem tesz. Ez az orvosi bizonyítvány és a betegség igazolva volt egyesületünknek ottani bizalmi férfia által is. Az egyesület vezetősége — csupa túlzott óvatosságból — azonban irt az illető tag szolgálati főnökségének is és ettől azt a meglepő felvilágosítást kapta, hogy a beteg az állítólagos betegség tartama alatt — két hétig önszántából szolgálatot teljesített.

A másik esetben egy hasonló orvosi bizonyítványról volt szó, amelyen rajta volt a bizalmi férfit megerősítő láttamazása. Az egyesület vezetősége indokoltnak látván a közelebbi körülmények tisztázását, lépéseket tett a valódi tényállás kiderítése érdekében és akkor ugyanazon orvostól egy újabb bizonyítványt kapott, amely szerint X. Y. tag nem volt ugyan ágyban fekvő beteg, sőt szolgálatot is tett ezen idő alatt, de betegen.

Titkár pártolja Ellbogen indítványát a betegsegélyek megszorítása dolgában és azokat csakis ágyban fekvő, teljesen munka- és szolgálatképtelen

tagok részére tartja folyósítandónak. Mert kétségtelen, hogy ezen két kiderült eseten kívül sok más hasonló eset is történt, amelyekről azonban nem tudunk.

Sándor Márkus hosszabb, talpraesett beszédben foglalkozik ezzel a kérdéssel. Az első körülmény, a mi aggályossá teszi előtte az egész betegsegélyezési kérdést, az az aránytalanság, a mely az egyesület bevételei és a betegsegélyezésekre fordított összeg nagysága között van. Közel 3400 korona betegsegély, ez sok a tagok számához viszonyítva. Már ez is mutatja, hogy itt nemcsak szigorú ellenőrzésre, de a kérdésnek beható tanulmányozására és megfelelő módosítására van szükség. A visszaélések, a melyek tapasztaltattak, teljesen indokoltá teszik a szigorubb felfogás és eljárás érvényesítését. Más egyesületeknél is megvannak ezek a visszaélések, de sajnós, hogy nekünk már az első esztendőben kellett velük megismerkednünk. És ezen az állapoton segíteni rendkívül nehéz, mert a tagok szétszórtan élnek az ország minden részében s az ellenőrzés teljesen lehetetlen. A választmány már évközben is figyelmet fordított erre a kérdésre és ismételten tanakodott a fölött, hogyan, miként lehetne és kellene ezen a helyzeten segíteni. Arra a meggyőződésre jutott, hogy itt csak radikális eszközök képesek gyökeresen segíteni. Vagy egészen el kell törölni a betegsegélyeket, vagy a segélyezésnek egy olyan módját kitalálni, a melyik egyaránt javára válik a tagok mindegyikének. Mert nem igazságos dolog, hogy egyesek — bár kénytelen-kelletlenül is — olyan pénzbeli adományokat élvezzenek a többiek rovására, a melyeket mások talán egész életükön át nem kapnak. Az ágyban való, fekvő betegséghez kötött segélyezés csak félrendszabály lenne. Mert aki a segélyezési összegre utazik, az nem bánja, ha ágyban kell is azt a bizonyos számú hetet kiheverni. Azután figyelembe kell venni azt is, hogy az a 60 korona például, a mennyire tetemes összeget képvisel a maga összehalmozódásával az egyesületre nézve, annyira csekély segítség annak, aki harmadfél hónapig synylődött a betegágyon; alig-alig segít valamit az ilyen szegény embernek a helyzetén, hogy pedig megmentője legyen a nyomortól, arról szó sincs. Megszívlelendő végül, hogy az igényjogosult tagok évről-évre korosabbak lesznek, a betegségek tehát gyakoriabbak és ezzel karöltve a betegsegélyek mind nagyobbak, mind fenyegetőbbek. Ennek elejét kell venni. Nem most és nem a legközelebbi időben, mert az ilyen mélyreható intézkedés minden oldalról komoly megfontolást igényel. Indítványozza, hogy az egyesület vezetősége ezen kérdésnek alapos tanulmányozásával megbizásék és ezen tanulmánya eredményéről a jövő közgyűlésnek jelentést tegyen. A maga részéről leghevesebbnek tartaná, ha a betegsegélyezés majdan teljesen eltöröltetnék és ehelyett rokkantsági- és nyugdíjsegély létesítettnék, mely a tagsági évek száma és a tag kora arányában a halálzási segélyre adandó előleg alakjában fordítatnék a rokkanttá vált vagy elagott tagok segélyezésére. Így el lenne érve azon cél, hogy az egyesület fennállása minden eshetőséggel szemben biztosítottatnék és hogy a nyújtott kedvezmények egyformán osztatnának fel a tagok között. (Általános, élénk helyeslés.)

Ellbogen Ferencz teljesen magáévá teszi előtte szólónak érvelését s a mondottakhoz hozzájárulván, mindjárt konkrét eseteket sorol fel, hogy mennyi tagsági idő után, milyen esetekben és milyen összegek erejéig lenne ez az előleg a tagnak kiadandó (Helyeslés).

Huber Ferencz titkár szintén magáévá teszi az eszmét, de miután annak megvalósítása még előtanulmányokat igényel, a végrehajtási részletek tárgyalása korai. Kéri a közgyűlést, hogy a betegsegélyek folyósítása dolgában hozzon határozatot, a mely szerint kizárólag csak ágyban fekvő, orvosilag minden kétséget kizáró módon betegnek elismert tag részesíttessék a betegsegély kedvezményében.

Vécsey Frigyes módosítást ajánl, hogy ne csak az ilyenek, hanem azon tagok is kapjanak betegsegélyt, akik baleset folytán mulékony természetű olyan sérülést szenvedtek, a mely hosszabb időn át munka-, tehát keresetképtelenné is teszi őket, noha nem kénytelenek miatta az ágyat őrizni.

A közgyűlés úgy a titkár javaslatát, mint *Vécsey* módosítását elfogadja s elnök ennek folytán határozatilag kimondja: *hogy betegsegélyre csakis olyan egyesületi tagnak van ezentul igénye, aki az alapszabályban megszabott ideig ágyban fekvő beteg volt és orvosilag minden kétséget kizáró módon betegnek elismertett; továbbá olyan egyesületi tagnak, aki mulékony természetű balesetet szenvedtén, ebből kifolyólag az alapszabályokban megszabott ideig teljesen munkaképtelen, noha nem is ágyban fekvő beteg, volt.*

Ellbogen Ferencz őszinte elismeréssel adózik a felügyelő-bizottság működésének, a mely annál inkább érdemel a tagok részéről méltánylást, mert teljesen ingyenes volt az egész esztendőn át. Szintugy elismeréssel emlékezik meg az egyesület könyvelőjéről, aki az évi mérleg összeállítás körül fejtett ki kiváló szorgalmat és igyekezetet. Indítványozza, hogy a közgyűlés maga elismerése jeléül bizonyos tiszteletdíjat utalványozzon a nevezett urak részére.

A közgyűlés, bár tulnyomó többségében igen rokonszenvesen fogadja az indítványt, egy-két tagnak azon észrevételére, hogy pénzbeli jutalmak osztására az egyesület még fiatal és gyöngye, igaz elismerését és háláját fejezi ki a felügyelő-bizottság tagjainak s az ő pénzbeli megjutalmazásuktól ezuttal még eltekint.

Ellbogen Ferencz élénken ecseteli, hogy milyen fáradhatatlan és nagy munkásságot fejtettek ki az egyesület felvirágoztatása, jó hírnevének megállapítása, tagjai érdekeinek felkarolása és előmozdítása körül *Huber Ferencz titkár* és *Temesváry Alajos szerkesztő*, akik magától az egyesülettől mindezért semmiféle anyagi kárpótlásban nem részesültek, lévén ők a külön álló szerkesztőségnek tagjai. Kifejti, hogy az egyesület csak maga iránt való kötelességet teljesít, a midőn ezen két úrnak leforróbb köszönetét és háláját fejezi ki áldásos munkálkodásuk felett és nekik az egyesület elismerése fejében tiszteletdíjat ajánl fel. (Általános eljenzés és helyeslés.)

Huber Ferencz titkár szívből köszöni az elismerésnek ezen őszinte szavait és kijelenti, hogy minden jutalomnál edesebb jutalomnak tartja ő ezt magára nézve. Azért semmiféle adományt az egyesülettől el nem fogad, de igenis igéri, hogy a mennyire szívén hordozta ő az egyesület érdekeit annak megalakulása óta, annyira hatványozottabb mértékben fog ezután dolgozni, hogy ezt az egyesületet minél virágzóbbá, minél hatalmasabbá és áldásosabbá segítse tenni a maga részéről is. (Élénk eljenzés.)

Temesváry Alajos szerkesztő szóról-szóra szeretne csatlakozni az előtte szólónak kijelentéseéhez. De nincs abban a helyzetben, hogy ezt minden pontra nézve tegye. Mert a szívének is van beleszólása ebbe a dologba és az mást kíván jelenleg tőle. Ő a maga részéről szintén elfogadja a bizalomnak és elismerésnek ezt a szép megnyilatkozását és ezeket a jövőre való buzdítás végett megtartja magának. Amde látva azt, hogy a közgyűlés velük szemben másként is adakozó kedvében van, szavánál fogja a t. közgyűlést és a másik adományt sem utasítja vissza, a pénzbelt, sőt egyenesen kéri azt. Kéri pedig azok számára, akikről a m. kir. államvasutak igazgatóságának nemes lelkű elnöke a »Vasuti és Hajózási Klub« tegnap választmányi ülésén oly igaz szeretettel emlékezett meg. Kéri azok számára, akik mindennél nyomorultabbak, akik mindennél szerencsétlenebbek a vasuti társadalomban. Kéri azok számára, akik maguk még kérni sem tudnak, annyira elhagyottak, annyira gyámoltalanok, szegények. Kéri a vasuti árvák számára. (Élénk eljenzés.) Ha tehát igazán akart neki adni valamit a közgyűlés, ne vonja vissza ezt a jó szándékát, hanem tegye azt nemessé, örökbecsűvé azzal, hogy erre a szent célra fordítja az összeget.

A közgyűlés nagy lelkesedéssel 100 koronát szavaz meg a Kecskeméten létesítendő vasuti árvaház javára.

Temesváry Alajos szerkesztő köszönettel fogadja a határozatot és hangsúlyozza, hogy ez az adomány annál értékesebb, mert a legfiatalabb vasuti egyesület részéről jön a legnemesebb vasuti célra, mint alapvető összeg.

Huber Ferencz titkár Somodi Imre egyesületi tagnak két indítványát mutatja be. Az egyik indítvány arra vonatkozik, hogy az egyesület nyujtson a maga tagjainak 100 koronáig terjedő, havi 5 koronás részletekben visszafizethető 4%-os kölcsönöket. Többek hozzászólása után, akik mindannyian ellemeztek az indítványt, a közgyűlés azt tényleg elveté. Mert azon álláspontra helyezkedett, hogy sem pénzkölcsönző intézetté nem akar átalakulni, sem az egyesület vagyonát nem hajlandó kétes vállalkozásokkal kockáztatni.

A másik indítvány a mostani tagsági díjak leszállítását követeli. Ehhez az indítványhoz is többen szólottak hozzá, de senki sem tartja ezt a mostani viszonyok között időszerűnek. Elnök kijelenti, hogy nem zárkózik el ezen kérdésnek komoly megfontolásától, hanem majd csak akkor, ha az egyesület megerősödött és ha az ilyen mélyre ható reform az egyesületet nem teszi ki többé megrázkódtatásnak. De akkor is csak abban a szellemben hajlandó ezt a kérdést megoldani, hogy a régi tagok a maguk magasabb befizetéseiről révén semmiképen sem jussanak hátrányos helyzetbe az új tagokkal szemben. Vagyis, hogy azok, akik mint új tagok kisebb tagsági díjat fizetnek már, vagy ne részesüljenek olyan kedvezményekben, mint azok, akik éveken át fizették a magasabb járulékot, vagy arra köteleztessenek, hogy egy bizonyos meghatározott ideig ugyancsak a magasabb tagsági díjat fizessék ők is. (Általános helyeslés.) A közgyűlés Somodinak ezen indítványát is elveti.

Több indítvány nem lévén, elnök be akarja rekeszteni a közgyűlést; de előbb még felszólal *Sándor Márkus* választmányi elnök és ékes szavakban ecsetelvén az egyesület felvirágoztatásának szükségességét, lelkükre köti az egyesület összes tagjainak, hogy mindenkoron legfőbb igyekezetüknek tartásák, új tagokat gyűjteni. Mert ezzel csakis a maguk javát mozdítják elő, lévén az egyesületi vagyon mindannyiuknak közös vagyona és birtoka. Nem másnak, csak maguknak, csak a maguk családjainak

tesznek tehát igen nagy szolgálatot, a mikor rokonaikat, barátaikat, ismerőseiket az egyesület működésével megismertetik, a mikor azokat belépésre buzdítják. Ne elégedjék meg senki azzal a tudattal, hogy az egyesületnek dolga, hogyan él meg tovább. Vagy, hogy csakis az egyesület vezetősége van hivatva arra, hogy a terjesztésről gondoskodják. Ez egy olyan egyesületnél, a melyik mindannyi tagnak közös palládiuma a jövőre nézve, nagyon sivár féltetés lenne a tagok részéről, nem méltó sem hozzá-

juk, sem az egyesülethez vagy annak céljaihoz. Ha minden tagnak megvan az a bizalma az egyesület irányában, hogy oda áldozza a maga filléreit, ne feledje el, hogy ezek a fillérek annál bővebben fognak neki kamatozni, minél több hasonérmű embert csoportosít maga köré.

A lelkesítő beszédet a gyűlésen jelen voltak zajos tetszéssel fogadják, mire

Elnök a közgyűlést berekeszti. (Hosszantartó, lelkesült felkiáltások: Éljen az elnök!)

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 20. számában kimutatott segélyösszeg 8000 korona.

Balesetsegélyek.

Lapunk 20. számában kimutatott segélyösszeg 10.666 korona 66 fillér.

Ujabb segély:

1121. Zsetkei László, máv. munkás, Zemir, balkéz hüvelykujjának elvesztése után 360 korona.

Betegsegélyek.

Lapunk 20. számában kimutatott segélyösszeg 3525 korona.

Ujabb segélyek:

2803. Ábrahám János, máv. fűtőházi munkás, Budapest, nyug. p. u.	30 korona.
1383. Szüts István, máv. lakatos, Budapest, kel. p. u.	30 »
2240. Kaszap István, máv. mozdonyfűtő, Budapest	10 »
3513. Szmika József, famunkás, Ujpest	20 »
1159. Györffy István, könyvnyomdász, Budapest	30 »
2188. Hauzner György, máv. fűtő, Budapest, ny. p.	10 »

Valami az illatról.

— Irta: dr. Luby Gyula. —

A szag kifejezést általában úgy a kellemes, mint a kellemetlen szagra egyaránt szokták alkalmazni, míg az illat már szűkebb értelmű s legtöb-
bek előtt csakis a jó és kellemes szagok megjelölésére való.

Miután közleményünk a szorosabb érteimű illatról — a parfümről — fog szólni, azért czimül is az »illat« szót választottuk.

A régiek a szag mibenlétének meghatározására elegendőnek vélték azt mondani, hogy az végtelenül finom részecskékből áll, melyek a testről lebontakozva a lég rezgése által tova ragadtnak, s áthatják mindazon testek felületét, melyekkel útjukban találkoznak. A szaglási szerveket érintve, rezgésbe hozzák a szagidegek szálait, ép úgy mint a hanghullámok a hallási szervek idegszálait.

Az újabbkori tudósok azonban e részecskének nevet is adtak s meghatározták, hogy ezek nem egyebek, mint illó (elillanó) olajok.

E részecskék oly végtelen finomságuk, hogy a test, melyből kipárolognak, ugyszólván mit sem veszít súlyából.

Haller gondosan megmért egy szemernyi pézsmát s az három egész hónapig árasztotta illatát egy tágas lakásban, a nélkül, hogy súlyából valamit is veszített volna.

A mily végtelen illatossággal bírnak a szagok, ép oly gyorsan beveszik magukat némely testekbe,

melyek között elsősorban állanak: az olajok, zsíradékok, víz és főleg a szesz.

Ez utóbbi különösen lényeges, mert ennek segélyével gyártatnak a legtöbb pipereszerek.

Míg az állatvilág csak négy lényeges illatot (u. m. pézsmá, petymeg, ambra és hódony) szolgáltat az illatszerészeknek, addig a növényország bámulatosan termékeny e tekintetben; ugyszólván minden növénynek van valami szagos kipárolgása.

Legkülönösebb azonban, hogy az illat székelye majd minden növénynél különböző.

Majd a fában székel, mint a szantálfánál, majd a kéregben, mint a fahéjnál, majd pedig a gyökerekben, mint az irisnél. A rózsa, liliom és rezedánál a virágban, a menta és a demutkánál a levélben, a vaniliánál a hüvelyben, végre a benzoe és mirhánál a bogyóban találjuk fel. Vannak azonban diszcserjék, mint például a saját kertemben is nagyon szépen díszlő *Calycanthus occidentalis*, melynek levele, fája, gyökere, virága mind ugyanazon kellemes illatot árasztja. Az sem ritkaság, hogy ugyanazon növény több különféle illatot rejt magában. Például a narancsfának virága, kérge és levelei mind különböző illatot adnak.

Semmi sem szeszélyesebb különben, mint az illat kipárolgása vagy elszabadulása. Az emelkedett hőmérsék a közhiedelem daczára is nem igen alkalmas előállítására. Elég bizonyossága ennek, hogy tavaszi és őszi virágaink sokkal illatosabbak, mint a nyáriak, a tropikus növények legkevésbé illato-

zók, mert a forró lég kiszáritja belőlük a párolgásra szükséges illó olajok egy részét.

Vannak virágok, melyek a napnak csak bizonyos órájában illatoznak. Így a *Lerens grandiflorus* minden fél órában valóságos balzsam-leheletet áraszt, az időközökben pedig egészen szagtalan.

A legtöbb növény jobban illatozik nappal, mint éjjel, de vannak kivételek is, melyek jellemzésül »szomoru« melléknevet nyertek, így például a szomoru estike (*Hesperis tristis*) és a *Nyctanthes tristis*, valamint a *Cathasetum triste* egynémely válfajai, melyek csak akkor kezdenek illatozni, ha a nap eltűnik a láthatár megett.

Végre vannak olyan virágok, melyek életüknek csak rövid szakában árasztják illatjukat, nevezetesen a megtermékenyülést megelőző időben. Ilyen a tóvirág. Míg a himvirágok büszkén ragyogtatják bokrétájukat a víz felületén, az alatt a nővirágok visszahúzódva egyedül élnek a tó fenekén. Csak egy pillanatra jöhetnek fel a víz színére, hogy magukba fogadják a himport, s megterhelve szállnak újra alá. Mint egyik jeles virágköltő írja:

Egyszer életükben
Ők is felszállanak,
A tó felszínére
Áldozni Vénusznak;
De a mint a himport
Kelyhükbe fogadták,
Népesítik ujon
Tófenék hinárját.

Ez az elzárkózott életmód nem a kelet nőinek sorsát juttatja-e eszünkbe?

Különben a nyugoti nők szokásainak hasonmását is igen könnyen feltalálhatjuk a természetben. Vagy a Szent-János-bogár, mely az esti órák beálltával széthinti fénysugarait a berkek és ligetekben, nem emlékeztet-e bennünket a nagyvárosi nők azon fájára, kik ugyanazokban az órákban ellepik az utczákat és sétányokat, s különös öltözeteik és viseletükkel tündökölnék?

De térjünk vissza tárgyunkhoz.

Nagyon csalódnánk ha azt hinnők, hogy az illatszerek használata a civilizáció eredménye: őseink sokkal nagyobb mértékben használták azt. Vesztegették mindenre s minden alkalomkor ruháikra, testükre, sőt ételeikben és italaikban is szerepet játszott. Illatos füstöléseket alkalmaztak az ujszülött bölcsője mellett, a menyasszony ágya felett és a sírhalmok márvány emlékkövein, használták a hősök s királyok dicsőítésére s ezt hozták áldozatul az istenségnek.

Zoroaszter követői napjában hatszor illattal hintették be az örök tűz oltárát. Heliopolisban a nap tiszteletére reggel benzoet, délben mirhát, este pedig egy tizenhat illatszereből álló vegyítéket áldoztak. Corinthusban is oly nagy mennyiségben használták, hogy Aphrodite templomának falait vastag füstfelleg vette körül.

A biblia és a héber hagyományok eléggé tanusítják, hogy mily nagy szerepet játszottak az illatszerek a zsidók vallásos szertartásaiban is.

Mózes gondosan felsorolja, minő szerekek töltötték meg a tabernaculumot: »galbán, mirha, ónix, tömjén és az illatos nád«.

Megemlitsük-e, hogy a három király is mirhát és tömjént vitt Jézus bölcsőjéhez Betlehembe, hogy Magdolna is a legbecsesebb illatos olajjal öntözé a Messiás lábait; s végre, hogy a tömjén jelenleg is szerepel oltárainkon?

Azt hiszem, nem nagy fáradságunkba kerülne az illatszerek jelképes tulajdonságait az emberiség történetének legrégebbi mozzanataival összefüggésbe hozni, de közleményünk szűk keretében minnek bocsátkozunk a végtelenségbe. Azért csakis a közelebbi idők ismertetésére szoritkozunk.

A rómaiaknál nagyobb ünnepelességek alkalmával a mennyezet megnyílt a mulatozók felett s illatos permeteg hullott alá a vendégekre; a czirkusz véres küzdelmeinél ügyesen alkalmazott füstölő-serpenyők oltalmazták a nézőket az aréna bűzös kigőzölgéseitől. Ép így nyilvánult az izlés az időben minden művelt vagy barbár népnél.

Görögország egy ideig kivétel volt, vagyis inkább törvényhozói akartak ellenszegülni az általános áramlatnak.

Solon és Lycurg rendeletekkel tiltották az illat használatát, sőt tulbuzgalmukban száműzték az illatszerezeket is, kik azonban a kikerülhetetlen reakció folytán csakhamar visszahivattak, sőt visszatértök a szó szoros értelmében meg is ünnepeletett.

Maga Socrates is hadjáratot indított e divat ellen, azon jellemző ürügy alatt, »hogy a szabad ember és a rabszolga, ha beparfümözik magukat, egyenlő szaguak«.

De e gyarló okoskodás még gyarlóbb eredményre vezetett. Annyira, hogy a jeles bölcs barátja és tanítványa Eschylus csakhamar illatkereskedést nyitott Athénben, közel a Prytaneumhoz, melyben a mester nem szünt meg anathemat szórni e gyarlóság ellen.

(Vége következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A kecskeméti vasuti árvaház céljaira ujabban a következő adományokat vettük:

»Kírtás«-egyesület	100.—	korona
Erényi Ábris máv. hivatalnok	2.—	
A lapunk 20. számában kimutatott összeg	75.80	
Eddigi gyűjtésünk	177.80	

Ezen nemes ügy kapcsán kaptuk a következő meghívót:

A rákosi állomás és fűtőház személyzete nagys. Jármy Béla és Ofner József felügyelő urak védnöksége alatt 1901. évi június 2-án, a *Kecskeméten épitendő vasuti árvaház-alap javára* Rákoson, a Gubekféle vendéglő- és kerthelyiségben *műkedvelői előadással egybekötött nyári mulatságot* rendez, melyre t. Czimet és becses családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Kezdeté délután 4 órakor. Belépti díj: személyjegy 1 korona, családjegy (1 ur, 2 hölgy) 2 korona. Felülfizetések — tekintve a jótékony czélt — köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. *Műsor*: 1. Díjtekvés 3 díjjal. 2. Világposta 3 díjjal. 3. Szépségverseny. 4. Tombola. 5. Műkedvelői előadás este 8 órakor: »Rendelő óra«, vigjáték 1 felvonásban, írta Almási Tihamér. 6. »Remény«, keringő, magyar népdalok, éneklő zongorakíséret mellett Berketz Gizella k. a. 7. »Szerenád«, monológ Makai Emiltől, szavalja Garai Regina k. a. 8. Tréfás mutatványok, előadja Garai Gyula ur. 9. Táncz. — *Rendezőség*: Diszelnökök: Pitrolffy Béla ellenőr, áll. főnök, Nagy Iván ellenőr, Dobó József fűtőház-vezető. Elnökök: Gombás Károly, Garai Gyula. Al-elnökök: Czvach József, Kovács Géza, Raksányi Béla. Pénztárnok: Stolla Ferencz. Ellenőrök: Gersten-

brand József, Bodor Ferencz, Zettner Gyula. Jegyzők: Benes Róbert, Polgár József. Rendezők: Bálint Gyula, Böröczky Géza, Berényi Márk, Füredi Gyula, Feledi István, Fneis Antal, Géczy Lajos, Gertner Mihály, Gróf Henrik, Halmos Henrik, Hunyady Frigyes, Ignác János, Kiss János, Krausz Tamás, Kelevicz János, Koller József, Kovács István, Münich Ödön, Molnár Mihály, Palencsár István, Pleischütz Rezső, Ruszt Péter, Seawiczky Ferencz, Schwajda István, Szabó Ferencz, Szaitzer János, Szücs István, Szlavkay Károly, Várady Géza, Váróczy László, Wittine György.

A »Magyar Vasuti- és Hajózási-Klub« választmánya szombaton, május hónap 19-én tartott ülésében vette tárgyalás alá az árvaház létesítése ügyében dr. Luby Gyula, Huber Ferencz és Temesváry Alajos klubtagok által hozzá intézett memorandumot. Dömötör Vilmos titkárnak rokonszenves, az ügyet meleg szavakban ismertető előterjesztése után az elnök Ludvig Gyula miniszteri tanácsos, a magy. kir. államvasutak elnöke igaz érdeklődésről és őszinte jóakaratról tanuskodó fejtegetésben nyilvánította ezen dologról a maga nézetét, kinyilatkoztatván mindenekelőtt, hogy ez az eszme nagyon szép és humánus és hogy annak megvalósítása igazán kívánatos lenne. Aggályai vannak azonban, hogy a létesítéssel és fenntartással járó nagy anyagi áldozatokra való tekintettel a vasuti társadalom képes leendő abban az irányban valósítani meg ezt a tervet, hogy az az igényeknek teljesen meg is feleljen majdan. Mindenesetre indokoltnak és helyénvalónak látja, ha a klub választmánya ezt a kérdést behatóbb tárgyalás alá veszi és ez okból a memorandumot egy albizottságnak kívánja kiadatni a javasolt tervek alapos megbeszélése és jelentéstétel végett. Kotányi Zsigmond helyettes-igazgató kívánatosnak tartja, hogy ezen ügy ne csupán a m. kir. államvasutak ügyének tekintessék. Már csak azért sem, mert a klub választmánya, mint ilyen, egyaránt képviselvé az összes hazai közlekedési vállalatok érdekeit, nem foglalhatja el egyoldalú álláspontot ebben a kérdésben. Indítványozza tehát, hogy az terjesztessék ki a többi közlekedési vállalatra is és ebben az értelemben tárgyalassék tovább. A választmány úgy az elnöknek, mint Kotányi h. igazgatónak indítványát egyhangulag elfogadván, elnök a választmány kebeléből Neugebauer Győző miniszteri tanácsos, máv. igazgató vezetése alatt egy öttagu bizottságot küld ki a kellő tanulmányok megejtése s a kérdés alapos előkészítése végett. Ezen bizottságba kijelöli többek között dr. Luby Gyulát is, a klub ügyészét, mint az emlékirat bemutatónak egyikét.

A bizottság tárgyalásairól lesz módunkban annak idején beszámolni.

A temesvári máv. altiszti kör 1901. június 2-án az ottani polgári új lövöldében jótékonycélu *nyári mulatságot* rendez, mely különféle szórakoztató mutatványokkal lesz egybekötve. A tiszta jövedelem egy része az ottani árvaház javára fog fordíttatni. A mulatság kezdődik délután 3 órakor. Belépti díj: személyenként 80 fillér, családjegy 1 korona 40 fillér.

A munkácsi máv. altiszti kör a napokban ünnepelte meg érdemes elnökének, Garay Jánosnak 25 éves szolgálati jubileumát. Az ünnepély délután kezdődött az egyesület helyiségeiben, ahol a nagy számban összegyülekezett tagok szép óvácziókban részesítették az ünnepeltet, becses emléktárgyakkal is megajándékozván őt. Az ünnepélyt — ősi szokás

szerint — lakoma fejezte be, amelyen sem jó felköszöntőkben, sem jókedvben nem volt hiány.

A magunk részéről őszintén örülünk minden olyan alkalomnak, ahol a bajtársi szeretetnek, a kartársi tiszteletnek ilyen megnyilatkozását látjuk. Becsületére válik ez mindig annak a testületnek, amelyik ilyen szépen ápolja az efféle nemes érzelmeket. Kívánjuk mi is úgy az ünnepeltnek, mint kartársainak, hogy még nagyon soká járjanak elől ilyen példákkal.

A lugmérgezés a gyermekkorban. Az országos közegészségi egyesületben dr. Torday Ferencz, a »Stefánia«-kórház jeles segédorvosa, nagyfontosságú fölolvasást tartott a lugmérgezésről.

Ahol gyermek van, könnyen megesik, hogy a lugköldat vagy lugkó a kis gyermek kezébe kerül, ki megnyalja vagy megizleli azt s így megmérgezi magát. Ha kevesen is halnak el ily heveny mérgezés rettentő kijnai között, ugyszólván valamenyien hosszú időközön, olykor évek hosszú során át gyötörtetnek azáltal, hogy a lug által összeégetett nyelöcsövük a sebek heges gyógyulása folytán annyira megszűkül, hogy evés közben csak híg eledelekre szorítkozhatnak s így hónapokon át éhezni kénytelenek. Orvosi kezelésük hosszú időt vesz igénybe és sokszor életveszélylyel jár. A szülők vigyázatlansága, a hiányos felügyelet folytán az utóbbi években föltűnően szaporodik a luggal mérgezett gyermekek száma. Az ország leglátogatottabb gyermekkorházában, a budapesti »Stefánia«-gyermekkorházban 1896 és 1897-ben évenként majdnem 40, az utolsó 2 évben évenként 50-nél több ily szerencsétlenül járt gyermeket hoztak be, s míg a 80-as években 1000 beteg gyermekre alig esett egy lugmérgezés, ma már 3-nál is több szenved el a lugmérgezés kijnait. A Brody Adél gyermekkorházban fennállásának rövid 3 esztendejében is már majdnem 50 gyermek keresett ez okból segélyt. A mindennapi betevő falatért nehéz munkában fáradó szülők, munkások, napszámosok 2—3 éves gyermekei azok, kik elhagyatottságukból kifolyólag legtöbbször kerülnek e veszélybe. Külföldön a szigorú és célravezető hatósági intézkedések folytán az efajta szerencsétlenségek a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak. Megelőzésük céljából kívánatos nálunk, hogy a népujságokban, fűszer- és szatócüzletekben is kiragasztandó hirdetményekben fölvilágosíttassék a lakosság a mosószódával és lugkövel való vigyázatlan elbánással járó veszedelmekről. Föl kellene a lakosságot hívni arra, hogy térjen el azon veszedelmes szokástól, hogy mosószódából és lugköből kisebb, főzéshez és egyébhez használatos edényekben töményoldatot készít s ebből vesz a higitáshoz. El volna rendelő, hogy fél kiló mosószódát vagy 10 deka lugkövet legkevesebb 10 liter vízben kell föloldani; 14 évnél fiatalabb gyermeknek a lugkó nem volna kiszolgáltandó és csak feltűnő feliratu csomagokban volna árusítandó. Ha a rendőrség gyakrabban torolná meg a gondatlanságból eredt eme vétségeket, úgy talán a büntetéstől való félelem nagyobb óvatosságra serkentené a lakosságot. Emberbaráti dolgot végez mindenki, aki saját hatáskörében megteszi mindazt, amivel közvetve vagy közvetlenül csökkenti e szerencsétlenségek gyakoriságát.

Alapos ok. — Ha oly jó szívvvel vagy Gácsér Antal iránt, miért nem mész hozzá, Lidi?

— Még nem kért meg.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

A malom ostroma.

— Zola E. után francziából fordította *Luby Gyula.* —

V.

Délutáni három óra volt. Nagy fekete felhők borították az eget, vihar volt kitörőben. Rocreuse gyönyörű völgyét agyonzuzással fenyegette a minden pillanatban leszakadni látszó sötét égboltozat. A tiszt egyelőre bezáratta Domokost s Francziska borzasztó kinok között vonaglott. Atyja minden esdeklésére sem tudta elhagyni az udvart. Várta a francziákat. De az órák teltek, az éj közeledett, s ő annál inkább szenvedett, mert a megnyert idő daczára is közel állott a borzasztó megoldáshoz.

Azonban a poroszok három óra után uti készülődéseikhez kezdtek. A tiszt, mint előtte való este, újra bezárkózott Domokossal. Francziska megértette, hogy most dől el a fiatal ember sorsa. Összetette kezeit és imádkozott. Merlier apó szokott szótlan-ságával mellette ült.

— Oh Istenem! Oh Istenem! — zokogott Francziska — megölik őt . . .

A molnár magához vonta és térdeire emelte, mint egy gyermeket.

E pillanatban a tiszt kilépett, s utána a két katona vezette Domokost.

— Soha, soha! — kiáltá az utóbbi. — Kész vagyok meghalni.

— Gondolja meg jól, mondá a tiszt. — E szolgálatot, melyet ön megtagad, más megteszi nekünk. Kegyelmet ajánlok önnek, én nagylelkű vagyok . . . Az erdön keresztül Montreduoba kell bennünket vezetnie, ennyi az egész.

Domokos nem felelt.

— Így hát makacsodik?

— Öljön meg s végezzünk — mondá.

Francziska összetett kezekkel távolról kérte. Ő mindent elfelejtett, még gyávaságot is tanácsolt volna neki. De Merlier apó megragadta kezeit, hogy a poroszok ne lássák mozdulatait.

— Igaza van, — mormogá — jobb meghalni.

A szakasz sorakozott. A tiszt még mindig számított Domokos gyöngeségére. hitte, hogy ajánlatát elfogadja. Mély csönd állott be. A távolból szakadatlan mennydörgés hallatszott. Fullasztó forróság nehezedett a tájakra. E csöndességet hirtelen egy kiáltás szakította félbe:

— A francziák! A francziák!

Valóban ők voltak. A sauvali uton, az erdőszélben már elöttűnt a vörös nadrágok hosszú sora. A malomban rendkívüli izgatottság tört ki. A porosz katonák orditva szaladgáltak az udvaron. Pedig még egy puskalövés sem dördült el.

— A francziák! a francziák, — kiáltott Francziska is tapsolva.

Olyan volt, mint egy őrült. Kiragadta magát atyja karjai közül, kaczagott s magasra emelt karjaival tapsolt. Végre hát itt vannak és Domokos él.

Borzasztó puskaropogás térítette magához s megfordult. A tiszt magában mormogott:

— Mindenek előtt is végezzük el az ügyet.

És Domokost egy félszer falához taszítva, tüzet vezényelt. Mire Francziska megfordult, Domokos már a földön feküdt, tizenkét golyó furta át mellét! . . .

Francziska megkövülve állott. Könytelen szemei kimeredtek, leült a félszer alá, pár lépésre a testtől. Reá szegezte szemeit, kezei időnkint önkénytelenül megmozdultak. A poroszok megragadták Merlier apót, s mint kezest őrizték.

Szép küzdelem volt. A tiszt hirtelen elhelyezte embereit, látta, hogy menekülésről szó sem lehet. Legalább drágán adják el életüket. Most már a poroszok védték a malmot s a francziák támadtak. A fegyverropogás hallatlan tüzzel kezdődött. Azután egy siketítő csattanás hangzott föl; egy golyó letörte a százados szilfa egyik ágát. A francziáknak ágyuik voltak. Egy üteg azon árok mellett állított föl, hová Domokos rejtőzött, s végig söpörte Rocreuse fő utcáját. A csata ezuttal sem tarthatott sokáig.

Szegény malom! Össze-vissza lyukasztották a golyók. A tető fele lerepült. Két fal összeomlott. De különösen a Mosel felől volt a legnagyobb rombolás. A falakról leszakított repkény foszlányokban csüngött; a folyón mindenféle töredékek usztak, s egy résen keresztül Francziska szobája tűnt elő, a gondosan befüggönyözött fehér ágygyal. A vén kerék két golyótól találva, fájdalmas nyögéssel a vízbe zuhant; a lapátokat elsodorta a hullám, a tengely ketté tört. A vigan pergő malom elszálló lelkének utolsó sóhaja volt ez!

Azután rohamot intéztek a francziák. Dühös szuronyharc kezdődött. Az égboltozat rozsdaszint öltött, s a völgy megtelt halottakkal. A széles rétek, egyes nagy fáikkal, elvadult kinézést nyertek. Az erdők, mint óriás falak kerítették a borzalmas küzd-tért, s a vad viadal szinköréből a nyögéseket s jajgatásokat a források, patakok és zuhatagok véres hullámai ragadták tova.

Francziska nem mozdult a félszerből s száraz üveges szemeivel Domokos holttestére bámult. Merlier apó egy tévedt golyótól találva holtan rogyott össze. Aztán, midőn a poroszok az utolsóig elhullottak, s a malom lángban állott: a franczia kapitány elsőnek lépett az udvarra. Ez volt az első sikere a háboru kezdete óta. Meg is látszott ragyogó arczán s büszke magatartásán a diadal mómora. Megpillantva a füstölgő malom romjai között a völgyéne és apja holtteste mellett tébolyodottként ülő Francziskát, udvariasan tisztelgett kardjával s fölkiáltott:

— Győzelem! Győzelem!! . . .

(V e g e.)

A megsérült utas.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

— Mi ujság önöknél, kolléga? Hogyan éltek világukat?

— Dicsérjük az urat és áldjuk a protekziót. Egyebekben zavartalan a kérődzési proccesszus, mert gyomrunk még birja a helyzetet. Pedig ha végig nézi az ember az utolsó előléptetést a maga rémséges igazságtalanságaival, a maga újabb hanyatlásával, hát csodálkozik önönmagán, hogy anarkistává nem válik.

— Csak azon nem csodálkozik, hogy a zsebben mutogatott öklöt nem látja, a zsákba kiabált

panaszokat, fenyegetéseket nem hallja senki. Persze, ahhoz már nincs kurázsi, hogy ott is ki merjük nyitni a szájunkat, ahol kellene. Mert mindenki attól fél, hogy az ő szája lenne az első, amelyikre ráütnének — arról a bizonyos helyről. . . . No de hagyjuk ezt a nagyon is elcsépett témát; ne hányjunk borsót a falra. Akad okosabb dolog is, amiről elbeszélgethetünk. Van-e sok munkájuk?

— Biz' az megcsappant, mint rendesen ilyenkor tavasszal. Csipri-csupri dolgok; egy kis kisiklás, egy kis embersérülés vagy elgázolás. Tisztességes balesetünk igazán régen volt már.

— Szóval: pang az üzlet. Éppen úgy, mint minálunk. Én azonban örülök neki, mert már nagyon rám fér egy kis pihenés. Veszekedett módon kivettem a magam részét a mulatságból ezen a télen.

. . . A nyájas olvasók, látván e sorokat, bizonyára nem nyájas olvasókká vedlenek át. Micsoda szerzet lehet az, amelyik szidja a gazdáját, de csak suttyomban; amelyik szeretne anarkistává lenni, ha — merne; amelyiknek csipri-csupri dolog egy emberélet; amelyik üzletnek nézi a baleseteket, annál tisztességesebbnek, minél nagyobbak azok? Hiszen ez valami felforgató, valami veszedelmes náció!

Sietünk megnyugtanni az ijedezőket, azokat is, akik még nem találták volna ki az összefüggést e rejtelmes szavak között.

Hát a párbeszéd eleje minden kétséget kizáró módon mutatja, hogy biz' azok csak szegény vasutasok. Akik ugyan mi más dologról tudnának beszélni, hacsak ketten is összekeverülnek, mint arról, ami valamennyiüknek fájó sebe?

A párbeszéd második része meg arra vall, hogy ezek a ketten alighanem balesetvizsgálók. Mert tudni kell, most már ismét *nyájas* olvasóm, miszerint a vasutak saját külön betegségeinek ilyenfajta specialistákra is szükségük vagyon. Akik ugyan nem akadályozzák meg a betegséget, de kiváló szakértelemmel forgatják az utasítások és paragrafusok éles lancettáit s a háromnegyed részben halott emberbe is vissza tudják szorítani a lelket, hogy a beteg a — vizsgálati protokollumot aláírja mégnekik. . .

Most azonban hallgassuk ki tovább, mi járatban vannak ezuttal. Talán kitudjuk a beszélgetésükből.

— Nem győzi az ember a sok csalafintaságot kiismerni és azoknak elejét venni. Én már szinte beleuntam abba az örökös furfang-vadászatba. Most is ilyen dologban megyek Kosarasra. Egy vigéczem fekszik az ottani kórházban, aki hat héttel ezelőtt a személyvonaton megsérült. A betyár kocsiolók néhány kocsi lökettek a vonatra, olyan erővel, hogy a vigécznek egy nehéz kézitáska esett a lábára. Persze, a vigécz élt a jó alkalommal, sérülését halálosnak nyilvánította és ámbár csak egy kis daganat támadt a lábán, amely egy hét alatt teljesen

elenyészett, ő még mindig a kórházban hever, természetesen a mi költségünkön. Huzza a balesetbiztosításból folyó napidijakat s a vasutat potom tizezer forint kártérítésért pörölte be már is. Mert hogy ő örökre nyomorék marad a lábára. Pedig öt hét óta már nyoma sincs ezen a lábon semmiféle sérülésnek. Hanem amint talpra akarják állítani, hogy próbálja meg a járást, ordít, mint egy Behe-móth. Hogy öt erőszakkal akarják megölni; hogy ő az iszonyu fájdalomtól megőrül; hogy ő meggyilkolja azt, aki még egyszer hozzá mer nyulni stb. A fiatal orvosok teljesen osztják a nézetemet, hogy a ténsur szimulál. De a főorvos, egy vén — bácsi, szentül meg van győződve, hogy itt egy nagyon érdekes esettel állunk szemben. Mert hogy ebből a dologból olyan betegség fog kifejlődni, amelyik eddig még ismeretlen. Ezt a betegséget persze ő fogja felfedezni, azt az ő nevével fogják elnevezni és ő egyszerre híres emberré válik. Őrzi is ezt a páciensét úgy, mint a szeme fényét — nehogy felgyógyuljon esetleg. Én meg hetek óta töröm az eszemet, hogyan leplezzem le a szimulánsot és zavarjam ki a kórházból.

A kolléga figyelmesen hallgatta az esetet. Majd némi gondolkodás után kijelentette:

— Hát majd kiugrasztom én. És még ma. Van-e valami orvos a kórházban, aki nekünk hajlandó lesz segédkezni abban, hogy ha igazán svindler az az ipsze, hát leplezzük?

— A segédorvosok bármelyike.

*

A kosarasi kórházban délután nagyon csendes az élet. Beteg nem sok van benne, látogató meg még kevesebb. Az orvosok közül is csak az inspekciós unatkozik a rendelő szoba kanapéján.

Csak az egyik kórteremben nem unatkoznak. Ott nagyon hangos az élet és folytonos kaczagás zaja hallatszik ki a folyosóra. Odabent ugyanis két beteg páciens kibujt a maga ágyaiból és egy harmadik páciens ágya szélére telepedtek le, aki — folytonosan anekdotákkal tartotta őket. Közbe-közbe körüljárt a kártya is, ami hogyan lehetett volna más, mint »alsós«. Mindent inkább elhitt volna az ember erről a társaságról, csak azt nem, hogy abban betegek is vannak.

Egyszerre nyílik az ajtó s egy pápaszemes, morózus kinézésű, ismeretlen uriember lép a szobába. Utána az inspekciós segédorvos és az a bizonyos vasuti ur, aki minden héten itt van és igen meleg érdeklődéssel viseltetik a Gänzehaut S. Ernő ur betegsége iránt.

(Gänzehaut S. Ernő ur tudniillik az a bizonyos páciens, aki sem felkelni, sem a lábára rálépni nem tud, de anekdotázni meg »alsóst« verni annál jobban tud. A kórházban különben rövidség okáért csak Esernyő urnak hívják az emberek.)

A látogatók belépése rögtön végét szakította a vig mulatozásnak s a vendégségben volt betegek sietve kotródtak vissza vaczkaikba. A segédorvos egyenesen Esernyő ur ágyához vezette az idegen urat s annak ágya mellett hosszasan elmagyarázta a beteg láb történetét.

A morózus ur a magyarázat folyamán még komolyabb redőkből szedte a homlokát és fejcsóválva tapogatta, nézegette a lábat. Majd egy sereg kérdést intézett hol az orvoshoz, hol a beteghez s végül vállát vonogatva, száraz hangon kijelentette, hogy itt »csak egy mód segít, ha az életet meg akarjuk menteni«.

— Hanem — folytató az orvoshoz fordulva — kérdés, hogy narkotizálhatjuk-e? Mert ugy látom, hogy vékony bőrben van nagyon, szegény.

Esernyő ur füleit igen-igen kellemetlenül érintették ennek az urnak a szavai. Életet megmenteni? Mit akar ez az ur itt? És mit akar ezekkel a szavakkal? Ő nem az a legény volt, aki a maga kiváncsiságát nem szokta expressz kielégíteni.

— De kérem, uram, kihez legyen szerencsém? Mit akar ön én tőlem vagy én velem?

Az idegen ur, akihez ezek a kérdések intézve valának, mintha nem is hallotta volna őket. Gondolatokba elmélyedve, ő kérdezte a betegtől:

— Mondja csak, volt magának valaha valami szivbaja? Vagy van most ilyen baja?

— Nekem? Miért lett volna nekem szivbajom? Minek volna nekem most szivbajom?

— Tehát nem volt. Hanem az érveréséből látom, — és itt ismét az orvos felé fordult — hogy elaltatni nem lehet. Nagyon gyöngye a szivműködése. Így hát csak ébren végezhetjük el.

És miközben ezt mondá, sajnálkozó tekintettel nézett Esernyő urra. Az orvos is, a vasuti ur is igen meg voltak lepetve és szintén szánakozva nézték a mind nyugtalanabbá váló pácienszt.

Esernyő ur bizonyosságot akart.

— Mit akarnak az urak velem? Én nem engedem magamat megoperáltatni. Én nem adom hozzá a beleegyezésemet, akármit csinálnak az urak. Persze, hogy is ne!

— Akkor önt egy hét múlva temetni fogják — szolt olyan fagyos nyugalommal a morózus ur, amilyenre csak egy csontnyiszáló doktor képes. — Mert a gyuladás átterjedt a bokaizületen felül és velőgyuladás is járult hozzá a szárcsontban.

Ezzel sarkon fordult és ment kifelé. A segédorvos és a vasuti ur utána. . . .

Esernyő urat pedig iszonyu gyötrelmek kezdtek kinézni. Nem volt nyugta, nem volt maradása. Kivált amikor látta, hogy az ápolónő is olyan furcsán kezd ránézni. A főápolónő is többször bejött hozzá, hogyléte után tudakozódott és igen bőséges vacsorával látta el. Esernyő ur vette észre, hogy

ezek mind úgy bánnak vele, mintha ő már igazán halni készülne. Pedig esze ágában sincs. . . . Hm. Hanem hátha van valami abban, amit az a haragos ur mondott? Akire vonatkozólag az ápolónőtől már megtudott annyit, hogy az egy híres sebész-tanár, akit a vasut hozatott el ő végette a fővárosból.

Esernyő ur, csak hogy ennek a titokzatosságának végére járjon, még pénzáldozattól sem riadt vissza. Bőséges borralaló ellenében megtudta, hogy bizony az ő lábát holnap reggel nyolcz órakor, akár akarja, akár nem, le fogják térden felül vágni. Minden előkészület megtörtént erre nézve, sőt a kórháznak mindhárom ápolója ki van rendelve; mert hogy a csontot elaltatás nélkül fogják lefűrészelni, ami egy negyedóraig is eltart és lesz dolguk vele, hogy le bírják őt majd fogni. Az operációs szobában már minden elő van készítve.

*

Hogyan, hogyan nem történt, elég az ahhoz, hogy Gänzehaut S. Ernő urnak másnap reggel hült helye volt a kórházban. A szó szoros értelmében megszökött onnan. Hová lett, merre ment, senki nem tudta.

A Kosarasról induló személyvonat szolgálati szakaszában pedig a két balesetvizsgáló majd agyonkaczagta magát. Kivált az, akinek tegnap olyan morózus arcza volt a kórházban. . . .

Gänzehaut S. Ernő ur még máig sem jelentkezett a tizezer forintos per felvétele dolgában.

ANEKDOTÁK.

Gonosz nyelv. — Hogy tetszik önnek a mi primadonnánk?

— Nem mondhatok róla itéletet, mert még eddig csak énekelni láttam, de nem hallottam.

A mai leány. *Mama.* Kati, azt nem engedem meg, hogy a fiatal urak neked csókot dobáljanak! *Leánya.* Nem is! mindig visszadobálom nekik.

Kegyetlen kritika. — Mit tartasz a süteményről? — kérdi a fiatal menyecske — Mrs Shouter szakácskönyvéből készítettem.

— Most már értek mindent — feleli a férj. — Bizonyosan a bőrkötéstől oly kemény a sütemény.

Bizalmaskodás. *Háziasszony* (lecsapja a regényt). Jaj, be unatkozom.

Szobaleány: Nagysád kérem, ha úgy kívánja, beküldhetem a huszárom, ki künn van a konyhában.

Háziasszony: Micsoda szemtelenség! Maga Mari igazán tulbizalmas.

Szobaleány (mentegetődzve). Jaj, bocsánat nagysád, arról elfeledkeztem, hogy az csak egy káplár.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a következő könyveket:

1. Vasuti élet.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerűséggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek fáradsalmait, kinlódását, nehézségeit, de különösen

ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt elmond, igazán megható részleteket tárnak fel az olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki elolvasta ezeket a történeteket, az más szemmel fogja nézni a vasuti embert és más véleménynyel lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink leszállított árban, 60 krajczár beküldése mellett rendelhetik meg kiadóhivatalunkban.

2.

Bumli.

— Irta: **Temesváry Alajos.** —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabbi könyvéről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti életnek derűs oldalait, kaczagató fonáságait is meg akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utalnunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig megjelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó könyvet kap pénzeért. Ára *egy korona*, mely lapunk kiadóhivatalához küldendő be.

Aki egyszerre rendel meg mind a két könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia egy vasutas házában sem.

3.

Csitt-esatt.

— Irta: **Csitt. Fordította: Csatt.** —

Igen mulattató, pikáns novellafüzér. De csak felnőttek számára íródott. Bolti ára 3 korona, a »Kitartás« tagjai ellenben 2 korona beküldése ellenében rendelhetik meg kiadóhivatalunknál.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

1947. sz. tag. A hiányzó lapszám utánküldése iránt intézkedtünk. A regény iránt kifejezett óhaját teljesen méltányoljuk, csak azt sajnáljuk, hogy lapunk nem bir olyan nagy terjedelemmel, hogy minden igénynek eleget tehesünk. Majd ha több előfizetője lesz a lapnak, kibővíthetjük annak a terjedelmét is.

Pestalozzi, Losoncz. Tanítói oklevéllel nem lehet, csak felvételi vizsga esetén. Ezen felvételi vizsga letéveséséhez az engedélyt a kereskedelmi minisztertől kell kérelmezni. Ösztöndíjak nincsenek, hanem a legjobb sikerrel végzett hallgatók bizonyos pénzbeli jutalomban részesülnek a tanév végén. Vasuti alkalmazottak fiai a felvételnél előnyben részesülnek. A tanfolyam kezdődik minden év szeptemberében és tíz hónapig tart.

Murány. Igen.

W. L., Nagyváradi. Szives ajánlatát köszönjük. Versnek majd csak akkor ejtjük sorát, ha több hely áll rendelkezésünkre a lapban. Arczképekből egy is elegendő lesz.

Pleternicza. Levele értelmében intézkedtünk volt. A másik dologban elnök úr fogja a tőle telhetőket elkövetni. Az anyagiakra vonatkozólag levél megy.

Dobos Elek, Szombathely, 117 korona 80 fillért; **Somody Imre, Kecskemét,** 84 korona 97 fillért; **Deák R. József, Nagy-Becskerek,** 50 korona 12 fillért; **Keilbach**

Miklós, Versecz, 29 koronát; **Matis Gáspár, Zilah,** 21 kor. 63 fillért; **Kaczér Dénes, Szombathely,** 20 korona 38 fillért; **Szelkó János, M.-Hosszurét,** 15 korona 70 fillért; **Könyves Kálmán, K.-Félegyháza,** 13 korona 68 fillért; **Bene János, Kassa,** 13 korona 60 fillért; **Kondor Gyula, Sz.-Balla,** 10 korona 20 fillért; **Buda Ákos, Koskócz,** 6 korona 80 fillért; **Vécsei Vilmos, Budapest,** 6 korona 62 fillért; **Karácsonyi Rezső, Eger,** 5 korona 55 fillért; **Weisz Lázár, Nagy-Várad,** 4 koronát köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — **Kakaszy Antal, Karánsebes,** április hóra; **Berger István, Stajerlak,** márczius és április hónapokra; **Dénes János, Kispeszt,** márczius és április hónapokra; **Boda István, K.-Félegyháza,** április és május hónapokra; **Kocsis István, Mező-Záh,** május és június hónapokra; **Klucsik János, Zólyom,** június hóra; **Barabás Károly, Belovár,** június hóra; **Tolnay Győző, Budapest,** június hóra; **Farkas András, Selyp,** április és május hónapokra könyveltük. A második éve február hó 1-én kezdődött. — **Vizvári Antal, Királyháza,** 9 korona 74 fillért; **Csáky István, Arad,** 19 korona 90 fillért; **Erős Imre, Murány,** 22 korona 40 fillért; **Kell István, Déva,** 26 korona 39 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — **Urbán István, Eger,** november, december és január hónapokra; **Kael Lajos, Ujpest,** május és június; **Sechorsch József, Selyp,** április hóra; **Gregorcsek Oszkár, Uj-Verbász,** június hóra könyveltük.

Altisztek előléptetése a magyar királyi államvasutaknál.

(Folyt.)

Kinevezettek kocsivizsgálókká: Lenkei Henrik, Goldmann Benő, Kiss Kálmán, Nagy Vilmos, Nádas Béla vizsgáló-lakatosok.

Kinevezettek a IV. rangfokozat első osztályából a III. rangfokozat 3-ik osztályába 960 koronáról 1060 koronára: Szabó József, Kassiczky Gyula áll. felv., Vasvári Lajos, Friedrich Nándor kal., Nittinger Lajos áll. előlj., Komjáthy Zsigmond, Szűcs (Schwartz) Lajos, Füzy Ede, Buzás István, Friedmann Frigyes, Csucs János, Józsa (Jäger) József kal., Szabolcs (Csermák) András rakf., Gans János, Erdélyi Dániel, Prépost Pál, Bulyovszky Rezső, Balogh István, Haszler Mátyás, Ámon Ferencz, Jenei (Jodel) Károly, Sümegi József kal., Szalai Sándor áll. felv., Schiller Jakab, Krausz Lajos, Erdődszky Andor, Feldstein Mór, Friedrich József, Bodor Geceg János, Rajki Antal, Fehér (Weisz) Jakab, Kocsis Lajos, Kőszegi Simon Ábrahám, Betsch Jakab kal., Walter Ferencz áll. felv., Trebitsch Manó rakfelv., Darvas (Deutsch) Sámuel, Papp András mozd. vez., Neugam Károly, Kis (Klein) Simon Sándor, Prachthäuser Ferencz, Smidtbauer Gyula rakf., Zsirkó Gyula áll. előlj., Glazer János rakf., Ponikló Alfréd szert.-felv., Snaider Miksa, Wöhle Alajos mozd.-vez., Türr László kal., Pauer Ernő rakf., Bukovics Péter kal., Rapos András Dezső szert.-felv., Keller István, Galambos (Holub) Rezső áll. előlj., Benczur Imre, Pozman József rakf., Bozzay Kálmán áll. felv., homoki Nagy Bonaventura Elek, Weinberger Gyula áll. előlj., Németh Kálmán áll. felv., Tassi János, Soós János kal., Hernádi Károly mozd.-vez., Hajdy Imre, Ráczy József kal., Szilágyi Károly távir., Magyar János mozd.-vez., Szirmai Sándor, Nagy Ferencz kal., Szokody Sándor távir., Simon József áll. felv., Szedlacsék József mozd.-vez., Némcsék János, Varga Rezső, Garami Imre áll. előlj., Ujfalusy Miklós áll. felv., Fűredi (Frank) Bernát, Máthé Károly, Kiss György kal., Biltz Alfréd rakf., Balogh László, Lapsánszky Márton kal., Bukovy Károly szert.-felv., Halmos Károly mozd.-vez., Kara Lajos áll. felv., Vajda Zsigmond, Dokmanovic Simon áll. előlj., Fehérvári (Czeilinger) István távir., Magyar Rezső szert.-felv., Niemetz Ferencz mozd.-vez., Ambrózy István kal., Mezey István mozd.-vez., Hollósi (Wunderlich) István, Horváth Győző, Nagy György, Bieber Vincze, Baranyik Petrus István, Ducz István, Szőke János, Mikolay István, Fines Károly, Kasszay János, Kaposi József, Wihreim Rezső, Blau Ferencz, Gulácsy István Sándor, Kelemen József, Gerőcz Pál kal., Firczky Gábor mozd.-vez., Dankanics László kal., Polonyi Samu, Prösztl Károly mozd.-vez., Dobra Miklós, Sándor László András, Deimel János, Kővári (Tungli) Mihály, Jaksza Rezső, Kertész Kálmán, Faragó Sándor, Kocsis József, Nyisztor Mihály kal., Gávai Mihály mozd.-vez., Károly Lajos, Bögél József, Kolb István Béla, Turóczy József kal., Kuti

Lajos rakf., Pető (Jusztó) János, Dévai (Deinhardt) József, Szabó Miklós, Szücs István, Erős (Gubovics) Ferencz kal., Horváth András, Gaál Lajos rakf., Lovas Bertalan kal., László Sándor áll. felv., Félégyházi Lajos, Adám János, Ruttkay Árpád, Rontó János, Vanicskó József, Nagy Dániel, Pulczner Dezsi Imre, Zsiska Gusztáv, Kovács József kal., Kiss Sándor mozd.-vez., Monyak Vendel, György Elek áll. előlj., Honti (Hokk) András mozd.-vez., Aros János, Demeter Lajos áll. előlj., Hartai Mózes, Nagy István áll. felv., Miklós János, Eredics Mór mozd.-vez., Kovács Béla kocsi-felv., Berki Elek áll. előlj., Perémi (Pelczéder) László áll. felv., Vincze Sándor mozd.-vez., Köröskényi Bertalan rakf., Kovács József áll. felv., Mautner Béla, Deli András rakf., Borbély Gábor, Sümegi Bertalan kalauz, Erdei Mihály, Mészáros Károly, Zsemlye István, Hajdu István, Czinkotai (Cziikó) János, Fenyves Ignác, Szalocsi (Kaszuba) Imre, Argelus János, Komáromi (Kokesch) Albert, Németh Pál, Tóth István kal., Szöllösi Károly áll. előlj., Deák (Rencsisovszky) József, Erdei Kálmán áll. felv., Schoket Antal, Böhrer Péter, Szilvássy László, Bartus András mozd.-vez., Ift Miklós, Stadler József rakf., Baumgartner Sándor, Szilágyi Miklós, Stadler József rakf., Baumgartner Sándor, Szilágyi Miklós Virgil, Horvát Salamon, Gruber József mozd.-vez., Görömbei Gábor rakf., Dietrich István, Leviczky György, Vajna Ferencz, Kovács Elek áll. felv., Olbrich Ede, Vanderer Vilmos, Ubme Károly, Vajki Dezső mozd.-vez., Kontsek Mihály, Molnár Béla, Nagy Gergely áll. felv., Kiss József, Rohács Mihály, Györfy Sándor, Tarits János, Szabó Ferencz, Kugler János, Székely József kal., Nagy Alajos rakf., Kürti Antal kal., Böhm Lajos, Szabados János, Betlehem József rakf., Szabó Pál kal., Szepesi (Spitzer) Mór rakf., Faragó Lajos, Petrik Bertalan mozd.-vez., Kernya István rakf., Posfai Antal, Blaha Ferencz József, Vukmanic György, Mészáros Pál mozd.-vez., Lébi Ábrahám, Rechner Márton rakf., Kárpáti (Kaiser) Gyula, Mustos József mozd.-vez., Kovács József rakf., Szabó Gyula mozd.-vez., Jóna Károly rakf., Lendvai (Gecz) Antal, Farkas Dénes mozd.-vez., Dénesi (Ditzl) Jenő Ödön áll. előlj., Mán Lőrincz áll. felv., Pozgajcic Károly kocsi-felv., Mihelczi Mihály, Baksich Miklós, Seiffert János, Fekete Ferencz kal., Végh Mihály áll. felv., Gyurkovics Balázs, Csajági János, Raymann Vilmos kal., Juhász András áll. felv., Völgyi János áll. felv., Turi Mihály, Tóth Nándor kal., Hergovits Péter áll. felv., Egerer János mozd.-vez., Szörényi (Stricker) Ferencz rakf., Májer János, Visontai Antal Gyula, Balázs Mihály, Ehik Gyula, Sándor Armin, Moharos József, Komáromi József mozd.-vez., Mertinkó János, Bozsik János áll. felv., Halasy Andor József kal., Szklenicska József, Góth Pál áll. felv., Berényi (Zörner) József, Detrich Pál, Jarusofszky János rakf., Pecina István, Tyukos (Kolek) István, Pápai (Plichta) Alajos, Faschler Alajos, Sauer Károly mozd.-vez., Szakácsy Sándor rakf., Brunner Flóris, Steier József, Balázs György kal., Segesdi János áll. felv., Kelemen (Klein) Bernát rakf., Raszga Károly, Fejér Lajos, Gáspár József áll. előlj., Illyés József mozd.-vez., Pásztor Ferencz kal., Mészáros István áll. felv., Soblik Lesik Adám mozd.-vez., Kranszky Jenő távir., Vadnai (Kuszka) Ferencz, Opra Kornél áll. előlj., Tóth Imre áll. felv., Gyene Gáspár áll. előlj., Baranyai (Weidhoffer) Antal távir., Misley György kal., Eperjesi János rakf., Thomay Károly szert.-felv., Háril Károly kal., Mihics Fülöp rakf., Cebovin Sándor, Szarka József, Kovács József, Nagy Elemér mozd.-vez., Sugár (Stern) Ignác áll. előlj., Sárkány (Stadler) Antal, Kamenik Nándor, Bányai Endre, Polgár János József, Schmidt József mozd.-vez., Menyhárdt Sándor távir., Edényi (Reindl) Rezső áll. előlj., Sirisaka Gyula, Spisák Károly, Hasznik Rezső, Úrge Zsigmond, Simkovics Károly, Ligeti (Löwinger) Ignác mozd.-vez., Simon Géza áll. előlj., Szedenik Pál áll. felv., Hirschfeld Frigyes rakf., Hegedüs Imre kal., Jencsel Ferencz, Rotharidesz Gábor mozd.-vez., Korpás András rakf., Salamon Dezső mozd.-vez., Danilovics József áll. előlj., Somogyi József áll. felv., Kárpáti János szert.-felv., Ziner János mozd. vez., Péterfi Lajos rakf., Baróti Tivadar, Mihalic János mozd.-vez., Bajor Ferencz távir., Szemző (Sefcsis) Mátyás, Vojnich József mozd.-vez., Jedlicska Sándor távir., Haffner István kal., Mészáros Ferencz távir., Bodonyi Lajos kal., Szent György rakf., Del Carro Zsigmond mozd.-vez., Sárossy Gyula áll. előlj., Tann József áll. felv., Pircsi Kálmán, Biró Dezső, Hahn Jenő áll. előlj., Farkas József mozd.-vez., Máli Gábor áll. előlj., Köntös János áll. felv., Stefany József áll. előlj., Péterffy Lukács áll. felv., Dudás József kal., Csapó Vilmos mozd.-vez., Büttel Jakab főlámpa-kezelő, Csenderits István, Szeles Dezső áll. felv., Nagy Béla áll. előlj., Frank Mátyás távir., Seidl Ferencz József, Reményi Győző, Wirth Gellért mozd.-vez., Arbanász Gyula áll. felv., Székely Sándor, Török Ferencz, Falb Sándor, Müller Hugó, Lukács Ferencz áll. előlj., Preisz Dávid távir., Holnapi Zoltán

mozd.-vez., Pálfi (Pirsch) Ede kocsi-felv., Tóth Géza Béla, Palusnyi Sándor áll. felv., Kovács István távir., Ifkovics Kálmán áll. felv., Lulai Rezső, Csoma Béla, Bogdán Aurél, Szigeti Náthán, Bába Lajos József, Lenti Ede, Turi Géza, Krokovics Márton, Pozorszky Béla áll. előlj., Magassy István, Grunzsky Vincze áll. felv., Rémi (Roleizek) József Ferencz áll. előlj., Bocor Lajos áll. felv., Klobucsarits Máté, Jackl Frigyes áll. előlj., Nagy Lajos áll. felv., Jeszenszky György mozd.-vez., Nemes-sánszky István kal., Nyikos Lajos, Gálszécsi Ferencz, Szücs János áll. előlj., Bugyi Mihály mozd.-vez., Büttner József, Dobosy Imre áll. előlj., Hanty György, Lang Ignác áll. felv., Garai Gyula távir., Longer Albert áll. előlj., Hartyányi András kal., Kodrai Gyula, Guttmann Márton, Sarkady István, Tenk Miksa áll. előlj., Sándor Alfréd mozd.-vez., Ördögh János áll. előlj., Bertányi (Brtány) Árpád mozd.-vez., Lőrincz Mihály áll. felv., Földvári (Köchner) József, Bányai György áll. előlj., Bálványi (Ruzycky) Géza áll. felv., Horváth József kocsi-felv., Csathó János áll. felv., Kőszegi (Kohlmann) Mihály, Balla József, Pintér Sándor áll. előlj., Palkovics József szert.-felv., Weller József, Báro Horváth Béla áll. előlj., Münchner Jakob rakf., Gaál Gyula áll. előlj., Dugovics Pál áll. felv., Schmur Miklós mozd.-vez., Flamboch Győző szert.-felv., Csőke Géza áll. előlj., Szlávi Ferencz mozd.-vez., Hoffmann Ferencz kocsi-felv., Wurzinger Ödön áll. felv., Pető Kálmán mozd.-vez., Sebők (Spitzer) József, Gubriczky József áll. előlj., Zöld János áll. felv., Valkay Emil, Markos István kocsi-felv., Baumöhl Miksa, Szücs (Sulek) János, Strek Károly áll. felv., Rákos (Romert) Vilmos, Győrfi Lajos mozd.-vez., Szentimrei (Burkus) István kocsi-felv., Brenner István áll. előlj., Sándor Márk, Técsi József kal., Halmi (Hugány) István, Sárogi András kocsi-felv., Berky György áll. felv., Szakáll József kocsi-felv., Lukics Mihály áll. előlj., Schmidt Sándor áll. felv., Palotás József, Náray Károly, Birmayer József mozd.-vez., Jescheta János áll. előlj., Raab Náthán rakf., Magyar János, Péntes Pál, Ujváry Simon, Németh István, Bertóti József, Kovács János, Dajka Bertalan kocsi-felv., Győrfy Gyula áll. felv., Hódossy István p.-felv., Jvicz Imre, Porempovich István ir. alt., Lieb János szert.-felv., Hódossy Jenő, Schärfer Mór Hermann áll. előlj., Rottenbacher Ferencz ir. alt., Gogány Sándor táv.-felv., Teggia Péter, ir. alt., Rudasy Elemér rakf. (Folytatjuk.)

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Cserélni óhajt

állomási előljáró egy olyan kartársával, aki egy felsőbb iskolákkal bíró városba szeretne jutni.

Czim: Állomási előljáró Becskerek, Vámház.

Olvasóink köréből.

Ismeretség hiányában keresek rokonom részére ezen úton egy nyugdíjképes budapesti vasuti hivatalnokot (izr.). Hozomány 15.000 korona, butor és szép kelengye.

Szives ajánlatot lehetőleg fényképpel el látva e lap kiadóhivatalába »Budapesti« czimen kérem.

Alkalmi vétel.

Egy faragott, szekrényes szőnyeg-diván 35 frtért, egy matraczos bordeauxbőr-diván 12 frtért, egy kéttámlás ugyanolyan diván 12 frtért és 3 rétü matraczok 4 frttól feljebb azonnal eladók.

Vidéki megrendelések, javítások olcsón és pontosan eszközöltetnek. Budapest, Sajó-u. 2.

Fülöp Béla.

Buschmann F. könyvnyomdája Budapest (Haris-Bazár).